

Gordana GRŽETIĆ

Svjedočanstva i sjećanja

UDK 271.3-05 Fugošić, V.
929 Fugošić, V.
Građa

Tlo se tri puta zatreslo...

Tišina je bila zaštitni znak osobnosti te stalni pratitelj životnih poglavlja fra Vinka Fugošića. U tišini se, govorio je, najbolje odmori i porazgovara sam sa sobom, u tišini najbolje stvara i dobiva najbolje inspiracije. Tišinom je bio obavijen od samog rođenja: majka mu je, rekao je jednom, kazivala kako po rođenju ni zaplakao nije, a i kao dijete bivao je neuobičajeno tih, od malo riječi na uvijek veselome licu. Zanimljivo je stoga spomenuti da su se čovjeku predodređenom za tišinu tri puta, u tri važne godine, u rodnome kraju dogodile situacije koje su poremetile tišinu i unijele nemir među stanovništvo. U godini njegova rođenja, u ožujku 1916., dio otoka Krka pogodio je potres, koji srećom nije odnio ljudske žrtve, iako je zabilježena materijalna šteta. Tlo se iznenada zatreslo – ovoga puta znatno manje – i početkom 1923., u godini u kojoj fra Vinko počinje školovanje. I treći je put priroda pokazala svoju snagu i vlast, ovaj put nanijela je popriličnu materijalnu štetu. Bilo je to u veljači 1939., u godini u kojoj fra Vinko polaže zavjete i služi mladu misu.

«Nedostaje još jedan, četvrti potres, kad budem odlazio na drugi svijet», znao bi se našaliti fra Vinko kad bi se spomenula ta zanimljiva zgoda.

Četvrtog prosinca 2003. zemlja se ipak nije zatresla, no jak je vjetar pokazao svoju snagu te je odlazak brodicama na Košljun, na posljednji ispraćaj fra Vinka, umalo došao u pitanje.

Govor šutnje tihog fratra

Tišina je bila njegovo najdraže okruženje, a tišinu je pak znao unijeti i tamo gdje bi po svim uzusima trebalo vladati stanje oprečno tišini. Takve situacije, u kojima bi žamor pokleknuo pred tišinom tihog fratra, bivala su naša redovita druženja, okupljanja tijekom ljetnih praznika ili zimskih blagdana. U sveopćem žamoru brojne rodbine i prijatelja, kad bi svatko ima potrebu progovoriti u isti tren, barba frator bi nas sa smiješkom gledao, slušao i – govorio. Govorio tišinom. Kad bi (ako bi!) u tim žamorima i nadglasavanjima koji tren nastala pauza, barba frator bi se usudio – namjerno ističem, „usudio” – progovoriti. Bolje rečeno upitati. Jer barba frator rijetko je govorio o sebi, još manje o drugima; u tim trenucima „za govornicom” naših okupljanja diskretno bi nas upitao uobičajena pitanja: kako smo, kako škole, fakulteti, radni zadaci i, naravno, zdravlje. Ipak, u tim uobičajenim pitanjima bilo je nešto neuobičajeno – barba frator te bi obične upitne rečenice izgovarao sasvim neobično, usuđujem se reći samo njemu specifičnim načinom. Pitanje „kako škola” izgovarao bi uobičajenom mu dikcijom, no na takav način da bi, umjesto odgovora na to pitanje, uslijedio pravi monolog, monolog u ispovjednoj formi. Na taj bi se monolog nerijetko nadovezali i drugi među nama kojima barba frator nije direktno uputio pitanje.

Tako bi se naši obiteljsko-rodbinski „razgovori ugodni i neugodni”, zahvaljujući barba fratra, pretvarali u ono što bi takva okupljanja uistinu imala biti – u zajedništvo. Zajedništvo u pravom smislu te riječi. I dok bi se naši monolozi stapali, barba frator bi opet (u)šutio. Samo prividno. Jer, barba frator je i u šutnji govorio, razgovarao. Netko je negdje zapisao da je krasno imati prijatelja s kojim možeš šutjeti o svemu. Upravo smo takvog prijatelja u barba fratra imali. Prijatelja čija je tišina govorila više od riječi. A naš je prijatelj uistinu šutnjom govorio. Sve. Svima. Zaista, rijetki su pojedinci koji umiju govoriti šutnjom, kao što je govorila šutnja tihog fratra.

U ovoj ocjeni o govoru šutnje nisam usamljena. Gospođa Ana Ružić r. Crnčić (1931. – 2014.) iz Dobrinja, sudionica jedne etape životnog puta fra Vinka, često je evocirala uspomene na te trenutke. Naime, gospođa Ružić od uvijek je na području Dobrinjštine (ali i šire) smatrana idealom ženske ljepote i otmjenosti.

Koncem četrdesetih godina prošlog stoljeća fra Vinko se pripremao za izradu oltarne slike Majke Božje. Da bi uljenim bojama na platnu što vjernije dočarao Mariju, zamislio je da njezin lik „utjelovi” upravo mlada, profinjena Ana.

„Joj, koja je to čast bila”, pričala mi je više puta gospođa Ružić, „Zamisli, odabrana sam da mu budem model za Marijin lik, a još k tome da me portretira fra Vinko. Jedva sam čekala da to slikanje započne!”

A kad su pripreme za izradu portreta počele, kad je fra Vinko počeo nanositi boje na platno, jedini zadatak gospođe Ane bio je da sjedi mirno. Potpuno mirno. U tišini, naravno. „Fra Vinko je cijelo vrijeme šutio. I ja sam morala šutjeti i biti mirna, ali nije mi to bio problem. Fra Vinko je djelovao tako smirujuće i iako je šutio, tu i tamo bi me pogledao, a ja bih kroz taj pogled znala što misli, što mi želi reći ili upitati me. I tako bi on slikao, šutio, tu i tamo me pogledao, a ja bih mu i bez da je postavio pitanje, odgovarala, primjerice: ‘Da, dobro sam’; ‘Ne, nisam gladna’; ‘Nije mi zima, ugodno mi je’ itd. Fra Vinko je uistinu bio pravi gospodin”, zaključila je svoja sjećanja gđa Ružić.

No događaj koji je ostavio lijepe uspomene na nju zbio se u vremenima koja nisu bila naklonjena crkvenim dužnosnicima i Crkvi općenito. O portretu, koji fra Vinko slika za jednu od otočnih župnih crkvi, uskoro su doznali i oni koji su vrebali upravo takve prilike da krivima proglase one koji su bez krivnje postajali krivima.

„Joj, kako su nam spletkarili! I meni, tada mladoj djevojci, a i fra Vinku”, prisjetila se jednog kolovoškog jutra 2012. godine gđa Ružić. „Ma samo su valjda vrebali priliku da ocrne fra Vinka i, eto, prilika im se pružila. I ja sam bila meta ružnih tračeva i podmetanja”, nastavila je zaključivši: „Nije sada vrijeme ni mjesto, ali ispričat ću ti jednom prilikom što je tvoj barba frator zbog tog portreta istrpio. A i ja, na drugi način... No, pričat ćemo, bit će prilike...”

Nažalost, prilika se više nikad nije pružila. Gospođa Ružić uskoro je otišla putem „bolnih spominjanja” i lijepih sjećanja. Iako se naši putovi više nisu spojili, sudbina se pobrinula da mi na put stavi neke druge svjedoke tog i sličnih događaja u kojima je fra Vinko – šuteći, naravno – podnio i teret onoga što se zove mučeništvo za svoje ideale i svoja uvjerenja.

«Kad sam bio u civilu, nisu me maltretirali»

Fra Vinko je primarno bio fratar, potom umjetnik, a zatim prosvjetni djelatnik. Sve su ga te službe i radni zadaci vodili diljem zemlje i inozemstva pa je u jednome dijelu svoga radnog vijeka službovao kao franjevac i profesor u Zadru. U to vrijeme – krajem 60-ih godina prošlog stoljeća – nerijetko bi dolazio u susjedno mjesto Petrčane služiti nedjeljnu misu ako bi svećenik/župnik bio odsutan ili spriječen, prisjeća se Mirjana Radman Gržetić. „Fra Vinko je bio omiljen kao franjevac i kao čovjek. Imao je kratke, ali prekrasne propovijedi. Sve bi rekao u tri do pet minuta i znam da su mnogi, koji inače nisu redovito odlazili na mise, kad bi čuli da dolazi *mali fratar*, sve ostavljali i hrlili u crkvu da bi ga čuli. Fra Vinko je često dolazio u selo biciklom, a onda je odjednom počeo dolaziti u civilnoj odjeći, ne u svojoj fratarskoj odori. Nitko nije znao zašto”, priča Mirjana Radman Gržetić, koja je puno godina kasnije doznala i tu malu tajnu. Naime, životni su je putovi odveli na Krk te je postala dijelom fra Vinkove rodbine.

U jednom od već spomenutih obiteljskih druženja fra Vinko joj je odgovorio na pitanje koje mu se usudila postaviti.

„Tako je bilo najbolje. Tako sam putovao i autobusom i trajektom. Kad sam bio u civilu, nisu me maltretirali”, odgovorio je barba frator u svom stilu. Kratko, jasno. Razumjeli smo odgovor. U potpunosti.

Jednom Vinko – uvijek Vinko

Od moje pete godine fra Vinko je za mene (p)ostao samo barba frator. Ne sjećam se jesam li ga ikada, pa čak ni u javnosti, oslovila titulom ili pravim imenom. S vremenom se proširio krug rodbine i obiteljskih prijatelja koji su fra Vinka također počeli nazivati barba frator, što njemu nije smetalo.

„Ovo mi nije prvi put da mijenjam ime kako drugome odgovara”, našalio se jednom kad sam ga upitala smetali mu što sam mu na neki način „uzela” i ime i titulu. Tako sam tog ljetnog dana, u lipnju 1999., doznala još jedan zanimljiv detalj iz njegove biografije.

Fra Vinko Fugošić krsno je ime dobio prema želji svoje majke Marije r. Strčić (obiteljskim nadimkom Danijelica). Je li u pitanju bio neki njoj omiljeni rođak, predak pod tim imenom, fra Vinko nije doznao. Zapamtio je, međutim, da mu je majka često govorila kako ga je željela nazvati tim imenom i nikako drugačije.

U rodnome kraju fra Vinka, varijanta tog imena je Vicenco i rijetko ćete čuti da nekog, tko nosi ime Vinko, tako i zovu; Vinko je u Gostinjcju i na ostatku Dobrinjštine samo i jedino Vicenco, a Vinko pripada službenim dokumentima. Zanimljivo je da fra Vinka još od malih nogu nitko nije zvao Vicenco nego baš Vinko. A kad je stupio u novicijat, dakle, prije nego što je uopće zaređen, mještani su ga počeli zvati frator Ročić. Ročić je, naime, nadimak koji pripada obitelji fra Vinkova oca Ivana. Sve do njegove smrti fra Vinko je u rodnome kraju za većinu bio frator Ročić, a za nas ostale barba frator.

Međutim, poznato je da franjevci, pri polaganju zavjeta, dobivaju novo, redovničko ime. Dobio ga je i fra Vinko – Fulgencije. I malo je nedostajalo da Vinko postane i ostane fra Fulgencije, da tijekom slavlja mlade mise u Gostinjcju, na prigodnih nekoliko riječi čestitke sinu, nije pristala mladomniškova majka:

„Rekla mi je: Vinko, želin ti sve najbolje va živjenju, ma ja to tvoje ime nikad neću moć zapametiti! Budi srićon kamo god ideš, budi najbolji čo moreš bit, ma ja ću te i naprvo zvat Vinko. Za me si bi i osta Vinko”, ispričao nam je jednom barba frator. „Te riječi nisam mogao izbaciti iz glave. Jako sam volio majku i eto, odlučio sam: Ostat ću ja Vinko, a *Fulgencije* neka bude u rezervi”, zaključio je svoje sjećanje i na tu pomalo neobičnu odluku.

Kako je, gdje i zašto nestala najdraža slika fra Vinka Fugošića?

Među brojnim portretima koje je fra Vinko naslikao posebice se izdvaja upravo portret njegove majke koju je naslikao pretkraj njezina života. Stručnjaci, znalci na polju slikarstva, taj su portret ocijenili jednim od najrealističnijih poteza kistom po platnu u suvremenoj umjetnosti. On sam za taj je portret rekao da spada među dva najdraža mu slikarska ostvarenja koja je napravio. I dok taj portret krase zidove fra Vinkova pranećaka, drugo je umjetničko djelo umalo završilo u anonimnosti, grublje rečeno – na odlagalištu otpada.

Ime fra Vinka Fugošića poznato je i daleko izvan zavičajnog mu areala. Ne samo među umjetnicima, nego i među laicima po tom pitanju. Gotovo da nema crkve ili kapele na otoku Krku u kojoj svoj umjetnički trag fra Vinko nije ostavio – od početne ideje, preko nacрта do realizacije. Brojni su oltari i oltarne slike njegovo djelo ili barem zamisao, no izradi jedne oltarne slike fra Vinko

je posvetio posebnu pažnju. Naime, u njegovu se rodnome mjestu Gostinjcju kao patron časti sv. Martin te je fra Vinko odlučio svom kraju darovati upravo ulje na platnu s motivom sv. Martina koji reže svoj plašt i daje ga siromahu.

Tu je oltarnu sliku, kako se kasnije prisjećao, slikao pomno, pažljivo i dugo. Do savršenstva, rekli bismo. A kad je slika konačno bila gotova, našla je svoje mjesto u crkvi u Gostinjcju. Ne zadugo – kako je došla, tako je i nestala. Tko ju je maknuo? Iz kojeg razloga? Kome je smetala? Ta i brojna druga slična pitanja nikad nisu dobila odgovor. Fra Vinko je tugovao. Tugovao i šutio. Srećom – opet zahvaljujući čudno, nikada do kraja riješenom spletu okolnosti – sv. Martin, plašt i siromah nakon izvjesnog su se vremena pojavili na svome mjestu, na bočnome oltaru crkve u Gostinjcju. Ovaj put – zauvijek.

Mnogi su htjeli dijeliti s njim njegovo vrijeme

Fra Vinko, kao što je već spomenuto, nije bio čovjek od puno riječi ni od pretjeranih druženja. Takav je, kažu njegovi suvremenici, bio još kao dijete. Andrijana Gržetić r. Pavačić (1908. – 2008.) znala je često spomenuti da je fra Vinko u školu najradije odlazio sam, a sam bi se najčešće i vraćao kući. Iako su ga mnogi cijenili i bili voljni s njime dijeliti njegovo vrijeme, fra Vinko je tek rijetkima dopuštao pristup u njegovo bivstvovanje.

Jedan od najbližih mu prijatelja bio je akademik Branko Fučić (1920. – 1999.). To je prijateljstvo, u pravome smislu te riječi, nastalo na temeljima dobronamjernog rivalstva, a potvrđeno je u situaciji koja je za fra Vinka umalo postala pogibeljnom. Njihovo poznanstvo seže još iz zagrebačkih studentskih dana. Sve do 1947. godine bilo je to tek obično poznanstvo. Njihov slučajni susret u Pazinu te godine isprva ih je zbližio, potom gotovo sukobio, a u konačnici rezultirao prijateljstvom ovih dviju karakterom naizgled potpuno različitih osoba.¹

1 Gordana GRŽETIĆ, O. Vinko Fugošić i Branko Fučić – kako je rivalstvo postalo prijateljstvo... (nepoznat detalj iz života akademika Branka Fučića), u: „Az grišni diak Branko pridivkom Fučić” – Radovi međunarodnoga znanstvenog skupa o životu i djelu akademika Branka Fučića (1920. – 1999.) / *“I, the Errant Pupil Branko, Surnamed Fučić”* – Conference Papers from the International Scholarly Seminar on the Life and Work of Academician Branko Fučić (1920-1999), priredio / edited by Tomislav GALOVIĆ, Malinska – Rijeka – Zagreb: Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Institut za povijest umjetnosti, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Staroslavenski institut, Sveučilišna knjižnica Rijeka, Općina Malinska-Dubašnica, 2011., 123-127.

O. Vinko Fugošić jedini je uspio odgonetnuti veliku povijesnu enigmu – prvotno mjesto, tj. primarnu funkciju Bašćanske ploče.² Kako je to otkriće utjecalo na odnos akademika Fučića i o. Fugošića te što se na tragu tog otkrića tijekom godina s njima događalo, što je akademik Fučić povjerio Fugošiću, koji je bio njihov budući – nažalost neostvareni – zajednički projekt, prema riječima fra Vinka glasi ovako:

„Vražji fratre! Da nisi to što jesi, mogao bi biti arheolog, reče Fučić, odmjeri me nekoliko puta pogledom specifičnim istovremenom divljenju, zavisti i začuđenosti. Slegnuo sam ramenima i nasmijao se, pomislivši u sebi: *Bože dragi, pa ja sam pretekao Fučića!* A onda se – htio ne htio – javila sumnja, gotovo bojazan: *A što ako me iskoristi? Ako sebi pripíše zasluge? Ako...* Srećom, nije se dogodio taj ako. Nekoliko godina kasnije, sa zadovoljstvom sam pročitao Fučićev članak o prvotnome mjestu Bašćanske ploče u jurandvorskoj crkvi Sv. Lucije. Spomenuo me, znaš, zapravo, ne samo spomenuo nego i priznao – kako bi to rekli u autoškoli – prednost prolaska. Eto, tako ti je završila ta moja epizoda s Fučićem i *pločom*. Imali smo poslije neke ideje o pokretanju škole slikarstva na Krku, pa dijalektološki skup u Dobrinju, pa još nešto i na kraju smo ostali na ništa od svega toga.”

Osim s Fučićem, fra Vinko je bio vrlo prisnan prijatelj i s dijalektologom i etnologom Ivom Jelenovićem (1897. – 1981.), s kojim je kao poveznicu imao i rodni kraj i ljubav prema tom kraju. Upravo je Jelenović fra Vinka upoznao s književnikom, sudionikom križnog puta na Bleiburgu, Matom Marčinkom (1925. – 2010.) te su njih trojica – prema sjećanju samog fra Vinka – činila prijateljski trojlist.

Tri „bokunića” griha

Fra Vinko je bio valjda najpedantnija osoba koju sam ikad srela. Kod njega je svaka, doslovce svaka minuta u danu bila pomno isplanirana; znalo se kad je vrijeme za duhovni rast, odmor, pastoralne zadatke te za neizostavan svakodnevni program koji je barba frator volio zvati: *Nulla dies sine linea program*. Doista, nijedan mu dan nije mogao proći da ne povuče barem koji potez kistom

2 Vinko FUGOŠIĆ, Kako sam utvrdio prvotno mjesto Bašćanske ploče, *Krčki kalendar 2001* (2001): 140-146.

ili ispiše barem koji redak budućeg stručnog rada ili knjige. Imao je barba frator u svom dnevnom rasporedu i mjesta za – citirat ću ga iznova – „bokunić griha”, ili komadić grijeha. A taj „bokunić” činila su zapravo tri „bokunića”. Iako je nastojao živjeti zdravo i hraniti se uglavnom plodovima zemlje, barba frator ipak nije mogao odoljeti svom jedinom poroku – cigaretama. Stoga je sa sobom napravio kompromis: svakoga dana tri cigarete. Maksimalno. Jedna ujutro, jedna poslije ručka, jedna navečer. I taj je trostruki „grih” do poznih mu godina ostao redoviti dio njegova svakodnevnog plana. Puno je čitao. Sve i svašta, doslovce. Kod njega se uvijek moglo pronaći svakojake literature – od beletristike pa do časopisa različitih naslova i tematike.

„Sve je dobro znati i pročitati. Dobro je znati tko što misli, ali svoje mišljenje ipak formiraj sam za sebe”, rekao je jednom kad smo ga nakon vikenda na Boduliji odvezli u Crikvenicu. Ciceron, i to u originalu, bio mu je najdraža literatura. Ni sam, rekao je, ne zna koliko je puta Ciceronove misli pročitao i proanalizirao, a retke koje je Ciceron ispisao u svom djelu *De amicitia* (O prijateljstvu) često je citirao.

Radni stol u sobi fra Vinka u samostanu u Crikvenici uvijek je bio zatrpan pismima i razglednicama. Pisali su mu mnogi, a on je – dok mu je zdravlje dopuštalo – odgovarao svima. Volio je znati kako su njegovi najbliži, volio je pratiti koja i kakva životna poglavlja ispisujemo, ali vrata koja su vodila u njegov svijet u potpunosti je otvorio tek malobrojnima. Neskromno, ali s ponosom i zahvalnošću, danas mogu istaknuti – kroz ta sam vrata, u potpunosti otvorena, u svijet tihog suca umjetnosti, imala čast ući i ja...

Barba frator i ja

Fra Vinka jednostavno moraš zavoljeti – te sam riječi čula davno, dok sam još bila dijete, predškolac. Jesu li upravo te riječi bile presudne, da sam ja, oduvijek glasna i (suviše katkad) pričljiva, pronašla uzor upravo u tihom fratru? Ili možda moja oduvijek prisutna želja za platnom, kistom i bojama? Kao što sam spomenula u uvodu, razdvajali su nas svjetovi. Mnogi svjetovi. Ipak, unatoč razlikama i razilaženjima, barba frator i ja postali smo prijatelji. Usudujem se upotrijebiti tu riječ.

I danas s radošću (ali i sjetom) iščitavam pisma i čestitke koje bi mi barba frator slao za rođendane, blagdane ili u drugim prigodama. Imponiralo mi je

što mi se, tada djetetu, koje se zapravo tek spremalo zakoračiti u „nemirne godine”, obraćao s toliko ispisanih redaka. Vjerujem da su mnoge moje odluke – kako o odabiru zanimanja, tako i neke koje su se ticale privatnog života – temeljene upravo na tim pismima, savjetima barba fratra. Nekoliko posljednjih godina njegova života redovito bismo se čuli četvrtkom u 20 sati. I tog se plana striktno držao; točno u osam sati zazvonio bi telefon, a s druge strane žice čulo bi se: „Da čujemo što ima novo u mom kraju od prošlog puta.”

Ta su „javljanja” četvrtkom postala toliko važan dio mog života da sam dugo nakon što je barba frator preminuo, četvrtkom navečer odgađala sve obaveze, kako bih u 20 sati bila na raspolaganju barba fratra.

I kad je već poprilično bio načet bolešću, kad mu je snaga popuštala, javljanja četvrtkom su se nastavila. Naš posljednji razgovor trajao je manje od pola minute. Bilo je to u listopadu 2003. uoči mog rođendana. Cijeli se razgovor sastojao doslovce od jedne rečenice:

„Uvijek budi svoja!”

Uz ime i lik barba fratra povezane su mnoge anegdote, vesele zgode i situacije. Obilje uspomena i sjećanja. Ovo prisjećanje na barba fratra zaključit ću zgodom po kojoj se zapravo najviše urezao u moja trajna sjećanja.

Bilo je to moje prvo „radno ljeto”. Prvi radni školski praznici. Internet, elektronička pošta i mobiteli bili su daleko čak i od povoja, a trajekt je redovito, svakoga sata, isplovljavao iz Šila prema Crikvenici, ili obrnuto. Toga sam dana dobila važan, hitan, ali i ugodan zadatak - dopis, koji je trebalo istog dana potpisati u Crikvenici i vratiti u Šilo, mogao se dostaviti jedino trajektom. I uputila sam se. Iako mi Crikvenica nije bila nepoznata, adresa koju sam cijelim putem iščitavala zadala mi je puno brige, gotovo izmamila i suze. Ipak, hrabro sam se iz crikveničkog pristaništa uputila u potrazi za adresom s papirića. Hodala sam, tražila, iščitavala imena ulica, a potraga me odvela preko mjesnog parka. U najskrovitijem dijelu parka, u debeloj hladovini, zatekla sam neočekivan, ali za mene tada najljepši mogući prizor. S knjigom u ruci, u civilnoj odjeći, na klupici je sjedio barba frator. Očajna što ne mogu naći ulicu i odraditi svoj prvi zadatak, na rubu suza potrčala sam prema njemu. Naravno, taština rane adolescencije nije mi dopustila da mu otkrijem svoje jade. No barba frator je razumio. Kao i uvijek bez riječi. Uzeo me za ruku, uzevši mi prije papirić s adresom i poveo me do odredišta, a potom, i dalje me držeći za ruku, do trajektnog pristaništa. Pričekao je na suncu sve dok se trajekt nije udaljio.

A onda mi je usred plovidbe do Šila odjednom sinulo: Pa nisam mu ni hvala rekla!

Ne sjećam se jesam li te riječi hvale naknadno izgovorila. Mislim da nisam, jer tu zgodu nikada više ni međusobno niti na našim obiteljsko-rodbinskim okupljanjima nismo spominjali. Barba frator je volio šutjeti – i znao je kad treba zašutjeti.

I stoga, zaključit ću ovaj prilog samo trima riječima: *Hvala, barba frator!*

Sl. 6. O. Vinko Fugošić (1916. – 2003.)